

Judith Heinsohn

Van 0-portret tot pure wanhoop...

Intrigerende beelden maakt Judith Heinsohn. Een zo gelijkend mogelijk portret interesseert haar niet, schoonheid evenmin. Ze zoekt de essentie, de emotie achter een gezicht of houding.

‘Ik ben nog niet klaar met *Eddies*’, verklaart [Judith Heinsohn](#) (Hamburg, 1967) in haar Amsterdamse atelier waar bijna elke vierkante centimeter wordt ingenomen door een beeld. Voorzichtig bewegen we ons voort door de overgebleven smalle gangetjes, op weg naar de grote *Eddie*-mal. ‘Eddie Woods is een schrijver, ik ontmoette hem op een schrijversfestival. Ik vond zijn gezicht zo fascinerend en vroeg hem of hij model wilde zitten. Hij was al in de zeventig en ik merkte dat zijn gezicht wat inviel als hij lange tijd stilzat, daarom heb ik mijn vriend gevraagd een interview met hem te doen terwijl ik aan het boetseren was.’ Van de meer dan levensgrote, geboetseerde kop maakte Judith een gipsen mal, waarmee ze telkens nieuwe koppen creëerde, die ze daarna zodanig vervormde dat ze elk een eigen expressie kregen. De *Eddies* heeft ze sinds

2011 twee jaar lang gemaakt, maar ze zal er zeker nog mee verder gaan. Eddie is een van haar vele basismodellen. Na de *Eddies* besloot ze *Clay Pipe People* te gaan maken in een Duitse fabriek voor keramische buizen. ‘Ik bouw mijn beelden altijd hol op, dus ik dacht: *Waarom niet eens met (ongebakken riool)pijpen werken?* Maar dat viel tegen: die pijpen worden vacuüm geperst en zijn daarom zeer stevig. Het was loodzwaar. Ik stond daar in die fabriek tegen die pijpen te slaan! Ze moeten wel gedacht hebben...’ Kortom, Judith Heinsohn houdt wel van een uitdaging...

0-portretten tellen niet mee

Judith is gefascineerd door het menselijk lichaam, maar ‘een lijkend portret is voor mij een 0-portret, dat telt voor mij niet mee’. Dat geldt ook

Op de vorige pagina: *Natte schreeuw*, 2017, keramiek met knikkers, h 60 cm
◀ *Eddie 1*, 2011, steengoed, scherven, h 110 cm ▶ *Eddie 2*, 2011, steengoed, h 160 cm
Foto's bij dit artikel: Judith Heinsohn

voor de oorspronkelijke Eddie-kop. 'Ik geef al achttien jaar les in modelboetseren, dus ik kan goed kijken, maar waar ik naar op zoek ben, is de emotie die zichtbaar is in een gezicht of in een lichaamshouding. Het gaat me er altijd om wat een mens meemaakt. Het hoofd hoeft er niet eens bij; een lichaamshouding kan ook heel veel uitdrukken. De laatste tijd ben ik wel veel bezig met koppen – daarbij gaat het me om de kwetsbaarheid en de vergankelijkheid.' De aanleiding is elke keer weer anders: 'Soms zie ik een interessant gezicht, maar soms zijn het ook emoties die mijzelf bezighouden. Ik voel altijd heel erg mee, of het nou om vriendinnen gaat, of verhalen of een film... Zo is het boek *Knielen op een bed violen* van Jan Siebelink terug te vinden in *Margot*. Je krijgt ook een wisselwerking tussen het beeld waar je mee bezig bent en jezelf. Het is een spel van laten gebeuren en controle krijgen. Het moet me blijven boeien als maker. Dat is het belangrijkste. Ik gooi alle regels overboord, waardoor ik me veel vrijer voel. Qua thematiek is mijn

werk wel een beetje zwaar. Verkopen interesseren me niet tijdens het werkproces. Dan zou ik ook kleuriger moeten gaan werken...'

Mooi hoeft een beeld ook niet te zijn. 'Ik probeer niet iets moois te maken, ik wil de essentie eruit halen, zonder een karikatuur te maken.' Haar vrouwen zijn krachtig, haar mannen eerder kwetsbaar. 'Ik word niet geboeid door een macho-man.' Ze bewondert Louise Bourgeois om de intensiteit van haar beelden, waarin een oerkracht voelbaar is, en de vruchtbaarheid en de erotische kracht van de vrouw tot uitdrukking zijn gebracht. 'Ook mijn beelden zijn arche- of oertypen. Er zit eenzelfde dramatiek in lichaamshoudingen in.' Haar werk toont ook verwantschap met onder meer Jannis Kounellis en Otto Walde-mar. Maar Judiths grootste inspiratiebron is uiteraard de mens zelf. Ze heeft altijd veel gereisd en vooral Afrika en Oceanië inspireren haar: 'De bewoners van Irian Jaya en gelijksoortige culturen spreken mij heel erg aan. En hun hoofden

Op de vorige pagina: *Medusa*, 2011, steengoed, mangaan, pigment, h 160 cm
 ◀ *Madonna (Margot)*, 2008, steengoed, scherven, h 85 cm ▶ *Geheimpjes*, 2015, steengoed, pitfire, h 60 cm

Op de vorige pagina: **Aangetast**, 2015, raku, h 40 cm

Van links naar rechts en van boven naar beneden: **Vrouw van Jan Willem**, 2016, raku, h 32 cm - **Zonder titel**, 2005 - **Longing for my mother**, 2016, keramiek met ingebrand paardenhaar, h 20 cm - **Judith Heinsohn aan het werk bij Keramo** in Bad Schmiedeberg, 2012

Op de volgende pagina: **Doodskop rood**, 2017, naked raku, h 50 cm

en lichamen gebruik ik wel als voorbeelden. De dramatiek en het primitieve, dat vind je ook in mijn beelden terug.'

Geen hokjes

Heinsohn is een veelzijdig kunstenaar. Naast haar keramische beelden, maakt ze tekeningen, collages en installaties. En ze fotografeert – vooral mensen, maar ook stedelijke en natuurlijke landschappen. In haar keramische werk legt ze zichzelf geen beperkingen op. Ze werkt met allerlei soorten klei, in allerlei kleuren, en met

allerlei stooktechnieken, zoals pitfire, raku en elektrisch. Op de klei brengt ze engobes en oxiden aan, soms zelfs oude scherven. Glazuur, daar heeft ze zich tot nu toe niet mee beziggehouden, maar ook dat zal er nog wel eens van komen, denkt ze. Judith Heinsohn houdt niet van hokjes, al niet op de Rietveld, waar tijdens haar studietijd nog een scherpe scheiding werd gehandhaafd tussen beeldhouwen en keramiek, en ook nu niet. De expressie staat voorop, altijd.

Yna van der Meulen

